

CA DAO LẮY CHỒNG VIỆT KIỀU

LNH

*Bữa cơm múc nước rửa râu
Hầu cơm, hầu rượu, hầu trà, hầu
tắm
Đêm đêm dắt cụ đi nằm
Than thân phận gái, ôm lưng lão
già
Ông ơi, ông buông tôi ra
Kéo người trông thấy, người ta chê
cười.*

Bài ca dao trên, đối với nhiều phụ nữ Việt Nam được các “đấng mày râu” tại Úc về cưới và bảo lãnh sang Úc, là một bài ca dao gói đầu giường, thay thế cho bài hát “*Bà rằng bà ri*” thể hiện tục “*táo hôn*” ngày xưa.

Đành rằng thời buổi này, không ai nên lấy chồng vì “*đồng tiền bát gạo*”, nhưng vì túng quẫn, vì tương lai mờ mịt, v.v.. nên nhiều cô gái tại quê nhà vẫn áp ủ con mộng lấy chồng Việt kiều. Thiển nghĩ, hoàn cảnh của họ, thật tình, đáng thương hơn là đáng trách.

Canh bạc tình duyên của họ đôi khi còn ly kỳ hấp dẫn hơn cả “*Tây Du Ký*”. Từ là chiều chuộng anh chàng Việt kiều có suy nghĩ phóng khoáng về từ xứ tự do, đến áp lực cần phải đốt cháy giai đoạn bởi anh không có nhiều thời gian để tìm hiểu, nên phải vội trao cho anh cái ngân vàng, để rồi tự trách:

*Tưởng rằng anh thử anh thương
Thử rồi anh lại tìm đường anh
đông!*

hay “*Cát tiếng than hai hàng luy nhỏ, Anh nói thương em rồi lại bỏ em đây*” hoặc phải vỡ mộng vì chồng mình không phải là “*ma*” (manager)

này hay chủ nợ như anh đã tự giới thiệu, nên đành than vãn:

*Tưởng rằng lấy ai cho lành manh
áo
Lấy anh rồi đôn đảo nuôi anh
hoặc Chồng người đi ngược về
xuôi
Chồng tôi ngồi bếp sờ đuôi con
mèo*

Và đối với những chị có chút học thức, giáo dục thì:

*Nước đục mà đựng chậu thau
Cái mâm chữ triện đựng rau thài
lài.
Tiếc thay con người da trắng tóc
dài
Bác mẹ gả bán cho người đàn ngu
Rồng vàng tắm nước ao tù
Người khôn ngủ với người ngu
nặng mình.*

Lời than thân trách phận, đối với những chị biết “*giữ mình*”, không cho có con thì đôi khi chỉ là:

*Ra đường em chẳng được tơi,
Nghĩ đến thân phận, nước mắt rơi
hàng hàng*

nhưng với những chị lỡ bị chồng ép để có con đàn con đống, để phải “*an phận thủ thường*” thì là:

*Con ơi! Con ngủ cho rồi
Mẹ ra chỗ vắng, mẹ ngồi than thân*
Ca dao xưa là thế, mà mang ra luận chuyện thời nay sao vẫn còn đúng gói!

Tội cho thân phận các chị là thế, nhưng mọi người cũng đừng vì vậy mà đổ hết tội lên đầu các ông chồng.

Những hành vi như bạo lực, hăm dọa, áp chế, cô lập, áp lực tâm lý lẫn tinh thần, ngược đãi về phương diện sinh lý, xã hội cũng như tài chánh, v.v.. ở Úc là việc làm phạm pháp, nhưng chúng không phải tự dưng phát sinh, mà thường là biểu hiện của sự thiếu hiểu biết, lòng ích kỷ muốn ôm chặt lấy cái “*địa vị làm chồng*” theo hủ tục chồng chúa vợ tôi thời xưa – cho nên, chắc chắn rằng các chị đã có thể phát hiện mầm mống của chúng qua cá tính và cách cư xử của các đấng tu mi ấy trong thời gian tiền hôn nhân. Đã thấy nước sông mà vẫn dẫn bước thì có bị hụt chân, e cũng không phải là một chuyện bất ngờ.

Nói thì nói vậy, nhưng nếu lỡ gặp phải cảnh bị bạo hành như vừa nêu trên, các chị không nên và không cần phải chịu đựng. Hãy tìm sự giúp đỡ từ bên ngoài để giúp chồng (và gia đình của chồng) mình trau dồi kiến thức về nhân quyền, về hệ thống luật pháp ở Úc để cùng nhau vun đắp hạnh phúc gia đình. Nên nhớ, việc thay đổi một nếp nghĩ hoặc một lối hành xử cần phải có thời gian, lòng kiên nhẫn và sự động viên, giúp đỡ của những người chung quanh.

Người viết không tin câu *Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời cho lắm*, nhất là trong việc cải hoá một người, giúp họ ăn theo thuở, ở theo thời và nhập gia tùy tục. Nếu như hai người đã là một “*item*” rồi thì *đồng vợ, đồng chồng, tát biển đông cũng cạn*. Mong hạnh phúc đến với mọi nhà và mọi người.